

HINKE VAN ABBEMA

IK GELOOF IN JOU

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

*Voor Sibam en Esma,
dankzij jullie heb ik dit boek kunnen schrijven*

In dit boek staan verschillende Arabische woorden. Achterin staat een woordenlijst waarin de betekenis van deze woorden is opgenomen.

Ontwerp omslag: Karst-Janneke Rogaar en Studio Mol
Illustratie omslag: Karst-Janneke Rogaar
Lay-out binnenwerk: Stampwerk

ISBN 978 90 266 2449 0
ISBN 978 90 266 2450 6 (e-book)
NUR 285
www.kokboekencentrum.nl

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

We have to save each other. It's the only way to save ourselves.

– Eboo Patel

*Leer van elkaar en leer van jezelf. En wees niet bang voor de
veelkleurigheid. Die komt van God.*

– H.v.A.

Aicha

*What do you want from me? Why don't you run from me?
What are you wondering? What do you know?
Why aren't you scared of me? Why do you care for me?
When we all fall asleep, where do we go?*

– Billie Eilish, 'Bury a friend'

Hoofdstuk 1

Ze lijken allemaal naar me te schreeuwen. *Koop mij! Koop mij!* De verpakkingen in felle kleuren. Tony's Chocolonely en Johnny Doodle. Dark Honeycomb Crunch & Dates of White Apple Crumble Pie. *Koop mij! Eet mij!*

Ik sta nu al zo'n vijf minuten naar mijn opties te staren. Ze zijn allemaal lekker, allemaal zoet, allemaal niet goed. Het zijn vijf lange minuten. Ik zucht diep.

Er komt een jongen in een Jumbo-shirt het pad in lopen. Vlak bij me komt hij tot stilstand. 'Lukt het? Kan ik je ergens mee helpen?' Als een soort zombie die ontwaakt, draai ik me naar hem toe. Het is een knappe jongen met donker haar en helderblauwe ogen. Hij glimlacht. 'Gaat het?' vraagt hij. Door de glimlach knijpen zijn ogen een beetje samen en ontstaan er rimpeltjes bij zijn ooghoeken. Het blauw verdwijnt naar de achtergrond.

Ik knik, ik kan zo snel geen woorden vinden om hem gerust te stellen.

Hij kijkt van mij naar de chocola. 'De oranje moet je hebben, van Tony's Chocolonely,' zegt hij. 'Die is het lekkerst.'

Ik schud mijn hoofd en er komt weer beweging in me. 'Dank je wel,' mompel ik en dan haast ik me het pad uit, naar de zuivel, gris een tweeliterpak melk uit het schap en haast me naar de kassa. Mijn moeder heeft de melk nodig, ik moet opschieten.

Vijf minuten later sta ik voor de deur van onze eengezinswoning naar mijn sleutels te graaien. Waar zijn die dingen? Ik geef op en bel aan. Even later verschijnt mijn moeder in de deuropening. 'Aicha, waar bleef je nou?'

'Sorry, sorry,' zeg ik. 'Iemand hield me aan de praat in de supermarkt.' Snel haal ik de melk uit mijn tas en geef die aan haar, dan glip ik achter haar langs de keuken in. Mijn jongere broertje Alif zit op de bank met zijn neus in zijn telefoon. Ik haal een glas uit de kast en vul het met kraanwater.

'Ik heb net thee gezet,' zegt mijn moeder. 'Neem lekker een kopje. En een kaneelkoekje.'

'Nee, dank je, ik neem water.' Ik ga naast Alif op de bank zitten en vis mijn telefoon uit mijn broekzak. Even op Insta kijken. Ik volg een meisje dat er altijd van die mooie foto's op zet. Ze heeft een perfect figuur en de mooiste kleren. Ik weet precies wat ik moet kopen als ik haar Insta heb bekeken. Ze geeft ook handige tips over hoe je kunt afvallen en wat je wel en niet moet eten. Chocola staat natuurlijk op de niet-lijst. Suiker is hartstikke ongezond. Mijn moeders thee, met kilo's suiker erin, drink ik dus ook niet. Als ze een kop voor me inschenkt, laat ik het gewoon staan of ik giet het stiekem over in het glas van een van mijn broertjes of zusjes.

Op Insta zie ik een foto van mijn beste vriendin, Layla, met haar buurmeisje. Even reageren met een hartje en hearteyes-emoji.

Alif gluurde op mijn scherm. 'Is dat Layla?'

'Ja. Hozzo? Wat loop je in mijn telefoon te kijken? Tfoe!'

'Hé,' zegt hij verongelijkt. 'Je hoeft niet te gaan schelden.'

'En jij moet je niet met mij bemoeien,' kaats ik terug.

'Aicha, hou op,' zegt mijn moeder. 'Laat die jongen. Help mij anders met loempia's rollen.'

'Ja, dag!' zeg ik terwijl ik overeind kom. 'Ik ga nog even weg.'

‘Waar naartoe?’ vraagt mijn moeder. ‘Wil je vanavond niet met mij mee naar Jamila?’

‘Nee, dank je.’

Ik schiet de gang op en trek mijn jas aan, handschoenen mee. Het is koud voor oktober. Ik wikkel mijn sjaal om mijn hals en zet de capuchon van mijn hoodie op voor ik naar buiten ga, waar het al schemerig is. Gefrustreerd loop ik de supermarkt weer in – waar moet ik anders heen? Op een groot reclamebord staat dat de sixpacks bier in de aanbieding zijn. Ik blijf staan om het bord te bekijken. Bier! Ik voel me rebels genoeg om het te overwegen. Ik sla de hoek om richting de drank en loop keihard tegen iemand aan.

‘Au! Kijk uit waar je loopt, joh!’ Het meisje draait zich abrupt om en haar cornrows vliegen in mijn gezicht. ‘Aicha!’ zegt ze verrast.

‘Ishana, sorry!’

Ze wuift mijn excuses weg. ‘Zin om samen wat te doen? Mijn moeder is er niet.’ Ze haalt veelbetekenend haar wenkbrauwen op en gebaart richting de flesjes bier.

Ik volg haar arm en kijk naar het schap. Wat zijn er veel verschillende soorten! Zou het lekker zijn? En wat zou het verschil zijn tussen het ene en het andere biertje? Ik ben eigenlijk stiekem best nieuwsgierig. Ik heb het nog nooit gedronken en wil toch wel eens weten wat er zo bijzonder aan is. Ergens in mijn hoofd gaat een alarmbelletje af: er zitten superveel calorieën in bier. In alle alcoholische drankjes eigenlijk. Slimfitgirl heeft gisteren nog voor alcohol gewaarschuwd op Insta, omdat de feestdagen eraan komen. Nog iets meer dan een maand en dan is het december, en dan nog een maand en het jaar is om. Weer een jaar waarin ik geen idee heb van wat ik moet en wat ik doe. Ik word zo moe van mezelf. De flesjes bier lijken naar me te kijken, me uit te dagen. *Zelfs te laf om bier te drinken...*

Ishana pakt een roze drankje uit het schap. ‘Deze doen? Mijn moeder heeft het wel eens in huis. Het smaakt naar frambozen. Niet dat ze het mij laat drinken natuurlijk.’ Ze grinnikt.

Ik pak het flesje van haar aan en bekijk het aandachtig. ‘Jillz sparkling cider raspberry’ staat op het etiket. Het ziet er best lekker uit. Ishana pakt zelfverzekerd een tweede flesje en we lopen naar de kassa’s. Ze loopt langs de kassa’s om de caissière te bekijken en kiest de op een na laatste. ‘Die vraagt niet om je ID,’ fluistert ze.

Even later lopen we richting de flat waar Ishana met haar moeder woont. ‘Heb jij nog geleerd voor Frans?’ vraagt ze.

‘Bah, ik wil niet over school praten,’ steun ik.

Ishana lacht en haalt haar schouders op. Bij haar thuis ploffen we op de bank en we kletsen wat terwijl we de frambozen-cider drinken. Het smaakt naar limonade met prik en ik merk niet eens dat er alcohol in zit.

Ishana is ook niet onder de indruk. ‘Geef mij maar bubble tea,’ vindt ze. ‘Wil je wat eten?’

‘Nee, dank je.’

Ze loopt naar de keuken en komt terug met een zak chips, waarvan ik best wat zou lusten. Maar ik ben goed bezig vandaag, heb de chocola weerstaan, dat moet ik nu niet verpesten natuurlijk. Dus ik negeer mijn rammelende maag en stem in met Ishana’s voorstel om De Sims te spelen. Het mooie aan De Sims is dat je je eigen wereld kunt bouwen, met je eigen wetten en je eigen wensen. In deze wereld ben ik slank en lang, draag ik hoge hakken en mijn haar is perfect gestyled.

‘Zag ik er in het echt maar zo uit,’ mompel ik als ik een nieuwe outfit kies voor mijn avatar. ‘Echt mooi, dit.’

Ishana kijkt van mij naar het beeldscherm en schudt haar hoofd. ‘Je ziet er hartstikke goed uit, Aicha!’

Het is vriendinnencode om elkaar constant te vertellen dat

we er goed uitzien. Zo doen we dit al jaren. Het heeft zijn betekenis verloren. Ik knik en zeg: 'Jij ook,' om mijn kant van de afspraak na te komen, maar mijn hart zit er niet in.

نؤ

Als ik een uurtje later weer richting huis ga, zie ik Youssef. Hij staat op de hoek van de straat, bij het winkelcentrum. We kennen elkaar al jaren. We zaten in dezelfde klas op de basisschool, en hij is goed bevriend met mijn neef Nouh.

'Aicha!' roept hij, als hij me ziet. '*Ewa zina*, hoe gaat het? Alles goed?'

'Tuurlijk, je weet toch.'

Ik lach naar hem.

'Wat ben je aan het doen?'

'Ik was eigenlijk onderweg naar huis, ik moet nog leren voor Frans.' Ik trek mijn neus op.

Youssef lacht. 'Je moet doen als ik. Naar het vmbo en dan mbo doen, zoveel chiller dan al dat geleer.'

'Jij zou ook naar de havo kunnen gaan,' stel ik voor. 'Dan kunnen we samen leren.' Ik weet zeker dat Youssef de havo had kunnen doen.

'De havo gaat mij niks brengen wat ik niet nu al heb,' zegt hij achteloos. Hij kijkt omhoog. 'Volgens mij gaat het regenen. Ga je mee een eindje rijden?'

We stappen in zijn zwarte Golf en hij rijdt naar de Maasboulevard. 'Kijk wat een gave auto ik heb.' Hij klopt trots op het stuur. 'Omdat ik al vanaf mijn zestiende hard werk en spaar. Als ik op de havo had gezeten, was dat nooit gelukt. Dan had ik moeten leren in plaats van werken.'

Hij zet de auto stil op een parkeerplaats aan het water. De wereld is donkergrijs en ze hangt vol met regengordijnen. De bomen staan bewegingloos de lucht in te wijzen. Ik volg de tak-

ken met mijn ogen en dan van de takken naar de wolken, en achter de wolken. *Wat zou er achter de wolken zijn?*

‘De zon, natuurlijk,’ zegt Youssef.

Verbaasd kijk ik om. Heb ik die vraag hardop gesteld?

Youssef ligt achterover in zijn stoel, met zijn ogen dicht, een glimlach speelt om zijn lippen. Zijn haar is glanzend en stijf van de gel. Hij heeft opvallende jukbeenderen, die ervoor zorgen dat hij ingevallen wangen lijkt te hebben. Zijn gezicht wordt verlicht door de lantaarnpaal die voor de auto staat.

Voorzichtig til ik mijn hand op en raak zijn wang aan. In reactie op mijn aanraking wordt zijn glimlach breder. Dan gaan zijn ogen open en hij kijkt me aan. Donkerbruin zijn ze, maar het is te donker in de auto om dat te zien, ik zie alleen maar zwart. Ik laat mijn hand vallen, terug in mijn schoot. We zitten een tijdje in een ontspannen stilte, ik kijk naar de wolken en de verborgen zon en denk na over mijn Sims-avatar en de vriendinnencode.

Youssef zegt dat hij eten wil en start de motor. De donker-grijze regengordijnen trekken aan me voorbij en de bomen verdwijnen naar de achtergrond als Youssef de parkeerplaats afrijdt, terug naar de ringweg.

‘Ik voel me zo suf,’ zeg ik.

‘Het is ook wel een beetje benauwd hier,’ vindt Youssef. Hij doet de ramen open.

Met de frisse lucht komt ook de regen naar binnen. Ik steek mijn hoofd een klein stukje uit het raam en laat de regen mijn gezicht besproeien. Het geeft me wat helderheid terug en zegt me dat de wereld mooi is. Lachend trek ik mijn hoofd terug en doe het raam dicht. ‘Dat was vet.’

Youssef grinnikt. ‘Je bent crazy, *zina*.’

Pas als ik de voordeur achter me dichtdoe, merk ik hoeveel honger ik heb. Snel loop ik de keuken in, waar een schaal met

zelfgemaakte loempia's staat naast een zak met croissantjes en een paar schaaltes met komkommer, tomaat en olijven. Ik pak een bordje uit de kast en grijp een paar loempia's van de schaal. Even in de magnetron, een lading chilisaus erover en dan alles naar binnen werken. Ik spoel het weg met een groot glas cola en plof achterover op de *sedari*.

Shit!

Ineens dringt het tot me door hoeveel ik gegeten heb. En wat: gefrituurde loempia's. Shit shit shit! Komt dat door dat drankje? Krijg je daar een vreetkick van, zoals dat bij wiet kan gebeuren? Dat wist ik helemaal niet. Ik gris mijn telefoon uit mijn broekzak en google 'kan je een vreetbui krijgen als je alcohol drinkt?'

Het kan wel, zegt Google, maar alleen als je heel veel drinkt. Ik heb maar één flesje gedronken en ik voel er helemaal niks van. Waarom heb ik dan al die loempia's opgegeten?

Misschien omdat je simpelweg honger had? vraagt een stemmetje in me. Ik overweeg naar de wc te gaan om een vinger in mijn keel te stoppen, maar kan mezelf niet in beweging brengen.

Enkele minuten later gaat de voordeur open en komen mijn ouders de keuken in.

'Aicha, lieverd,' begroet mijn moeder me. 'Heb je wat gegeten?'

Ik knik. Ze loopt naar me toe en geeft me een kus op mijn wang. Mijn vader loopt haar achterna en gaat naast me op de *sedari* zitten.

'Wat heb je gedaan vanavond?' vraagt hij.

'Gewoon, met vrienden geweest,' zeg ik.

'Was het leuk?'

'Yup.'

Hij glimlacht naar me, maar ik zie toch bezorgdheid in zijn ogen. 'Wat is er nou?' vraag ik.

'Niks, niks. Was je bij Layla?' Ik knik, omdat ik weet dat dat hem gerust zal stellen.

Direct zie ik de frons van zijn voorhoofd verdwijnen. ‘Goed zo.’

Layla is de dochter van de neef van mijn vader. Haar ouders zijn al jaren bevriend met mijn ouders. Layla kan daarom niet veel verkeerd doen bij mijn vader en het is zoveel makkelijker om te zeggen dat ik bij haar was. Wat heb ik eraan om mijn vader over drinken met Ishana of rijden met Youssef te vertellen? Dat maakt hem alleen maar ongerust, terwijl dat nergens voor nodig is. Ik gedraag me thuis zoals van me verwacht wordt, met respect voor mijn ouders. Maar wie ik buiten deze muren ben, dat is een heel ander verhaal.